

ТЕХНОЛОГІЧНА ПОЛІТИКА
ТНК

ПЛАН

1. Суть та завдання технологічної політики МК.
2. Закономірності технологічного розвитку.
3. Технологічний розвиток міжнародних корпорацій.
4. Міжнародне науково-технічне співробітництво.

Технологічна політика ТНК – це сукупність дій компанії, спрямованих на дослідження, розробку та імплементацію технологічних інновацій, що розробляються та застосовуються в глобальному бізнес-середовищі.

Завдання технологічної політики ТНК:

моніторинг науково-дослідних досягнень у світі, а також загальних технологічних тенденцій

визначення факторів, що сприяють інноваціям (нововведенням);

стимулювання постійного підвищення освітнього і кваліфікаційного рівня персоналу компанії

формування організаційної структури підприємства, найсприятливішої для здійснення безперервного інноваційного процесу, забезпечення мотивації персоналу

Технологічна політика слугує двоєдиній глобальній цілі фірми:

- **по-перше, знизити ризики і вижити;**
- **по-друге, підвищити ефективність
власної діяльності, стати
прибутковішою.**

Інтернаціоналізація НДДКР спрямована на досягнення цілі технологічної політики шляхом створення ряду переваг:

- полегшення доступу до дефіцитних ресурсів;
- наближення компанії до споживачів її продукції (послуг);
- полегшення доступу до ринку (необхідність дотримання місцевих стандартів, слідування національної економічної і науково-технічної політики тощо);
- зниження витрат і ризиків;
- обхід законодавчих обмежень.

Вплив нових технологій на процеси глобалізації

Під час проведення технологічної політики менеджери ТНК повинні в один і той же час підвищувати ефективність централізованих і локальних інновацій, а також створювати умови для пошуку нових форм здійснення транснаціональних інновацій.

Таким чином, крім вищеописаних типів інноваційного процесу, за останні роки дедалі більшого поширення отримують нові методи здійснення технологічних змін. Ці методи можна поділити на дві категорії: «*locally-leveraged*» (розподілена система технологічного розвитку) і «*globally-linked*» (інтегрована система технологічного розвитку).

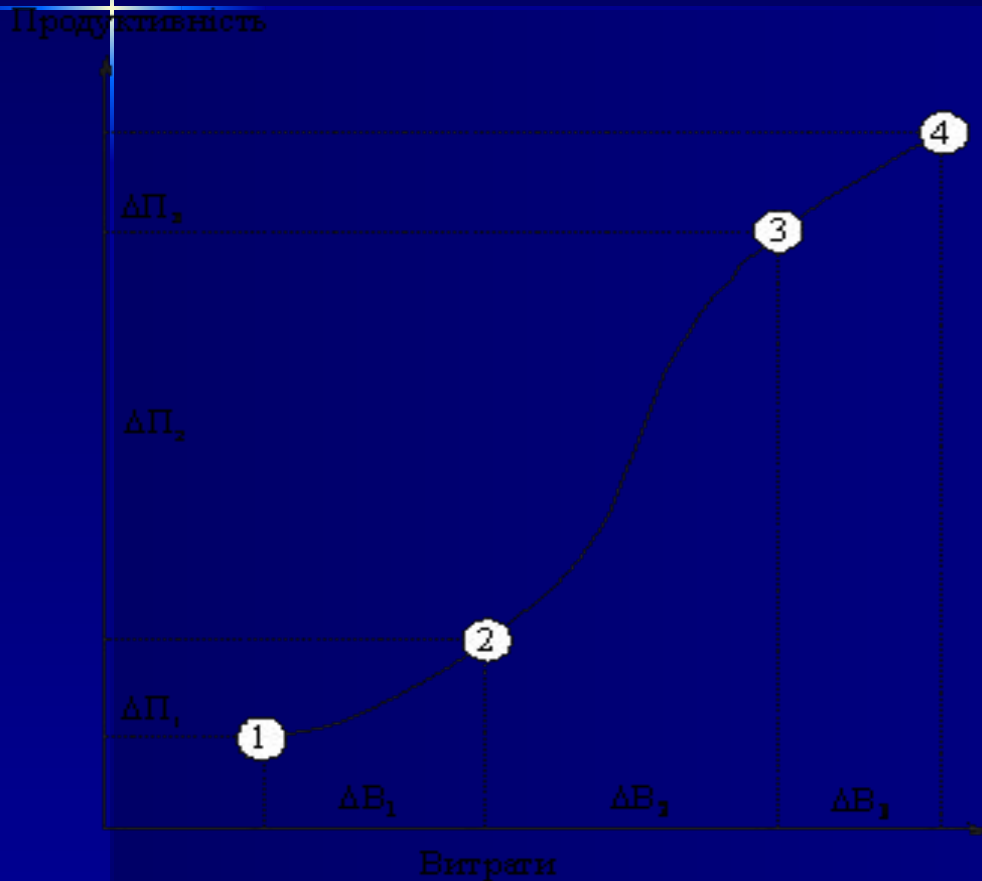
Розподілена система технологічного розвитку
дозволяє менеджменту ТНК об'єднати
інноваційні ресурси всіх дочірніх фірм і
використовувати їх для всієї корпорації. ТНК
отримує властивість реагувати на ринкові зміни,
які проявляються в одній країні, і застосовувати
їх для виявлення подібних тенденцій в інших
країнах. Даний спосіб проведення технологічної
політики потребує від менеджменту розвивати і
контролювати процес навчання кадрів дочірніх
фірм корпорації, координувати їх діяльність у
сфері НДДКР, але дає можливість компанії
значно підвищити ефективність використання
інноваційних ресурсів.

Інтегрована система технологічного розвитку означає, що кожна одиниця своїми власними унікальними ресурсами сприяє розробці спільних інновацій. Цей тип технологічної політики краще за інші придатний для умов, коли потреба в інноваціях не відповідає дослідницьким можливостям даного внутрішньодержавного відділення або коли об'єднані ресурси і можливості кількох організаційних одиниць можуть сприяти ефективнішій розробці потрібної технології. Створення гнучких зв'язків дозволяє об'єднати зусилля багатьох одиниць для отримання МНК ефекту синергії.

Закономірності технологічного розвитку:

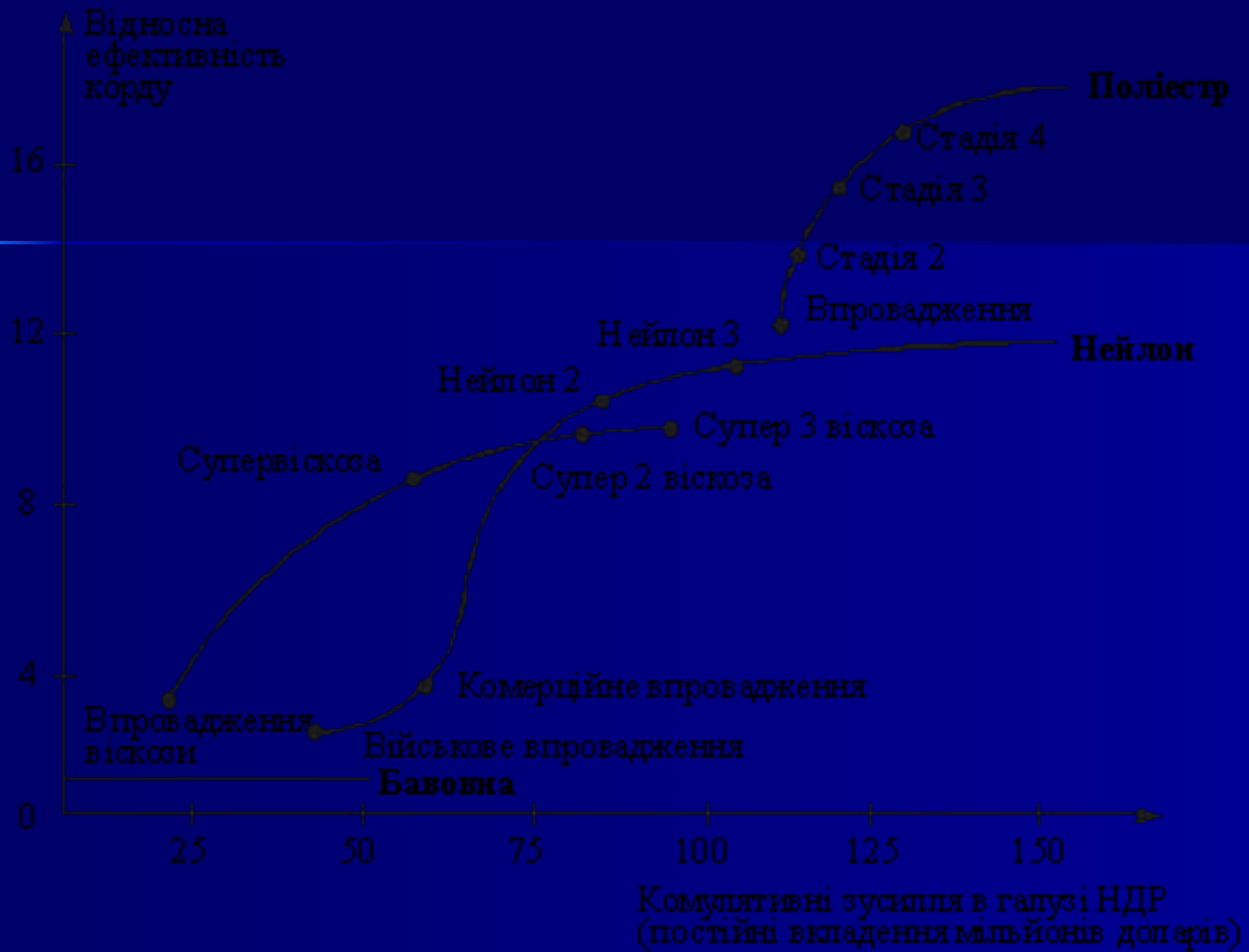
- S-крива;
- розрив технологічного ланцюга;
- перевага «нападників»

S-крива (крива Гомпертца являє собою нелінійний зв'язок між кумулятивними витратами (зусиллями), спрямованими на вдосконалення продукту чи процесу, з одного боку, та продуктивності, яка отримана за рахунок вкладених інвестицій - з іншого

Якщо крута частина кривої починає вирівнюватись, варто змінити напрями зусиль розробників, звернувши увагу на інші параметри продукту чи процесу

S-крива

Інновація на прикладі шинного корду

Перевага «нападників» являє собою зосередження науково-дослідної діяльності молодих і мобільних компаній на розробці технологій наступного покоління і використання цієї технології для наступу на ринок.

«Нападників» не зв'язують капіталовкладення у попередні технології, а тому вони швидко використовують усі свої інноваційні та фінансові можливості для запровадження якісно нових за продуктивністю технологічних розробок.

Умови технологічного розвитку:

- нова технологія приходить не одна, а в поєднанні з іншими;
- кожна базова технологія — ядро багатьох прикладних технологій;
- прикладні технології використовуються для модернізації існуючих виробництв, причому відставання у застосуванні у фірмі нової технології рано чи пізно призведе до зміни керівництва.

Індивідуальні винахідники

Зародження ідеї та її концептуалізація

Маллий бізнес

Фінансування НДДКР, доведення технології до практичного застосування, експериментальне виробництво

Крупний бізнес

Доведення технології, впровадження її у промислове виробництво

Процес створення та освоєння технології

Сутність венчурного бізнесу як високоризикованої і потенційно високоприбуткової діяльності визначає такі особливості його функціонування:

- об'єктом капіталовкладень є ризикові проекти;
- здійснюється портфельне управління капіталом;
- значна частка вкладень здійснюється у статутний капітал інноваційних фірм;
- венчурний капіталіст бере активну участь в управлінні проектом або принаймні забезпечує собі надійний контроль;
- реалізується гнучкий механізм узгодження інтересів інвесторів і менеджерів залежно від етапу розвитку проекту;
- первісно визначається спосіб виходу з бізнесу венчурного капіталіста у фазі зрілості проекту.

Основні етапи венчурного бізнесу:

- 1. Старт (від організації підприємства до випуску експериментальної партії продукції: НДДКР, капітальні вкладення, експериментальне виробництво).
- 2. Виведення продукції на ринок (збільшення оборотного капіталу).
- 3. Завоювання ринку (організація масового виробництва, різке зростання обороту).

Основними джерелами венчурного капіталу є:

- приватні інвестори;
- малі інвестиційні компанії;
- великі корпорації;
- трастові фонди;
- спеціальні державні фонди і програми.

Міжнародна передача технологій (*трансфер технологій*) - сукупність економічних відносин між фірмами різних країн у галузі використання зарубіжних науково-технічних досягнень.

Технологія – це:

набір конструктивних рішень, методів і процесів;

матеріалізована технологія, втілена в машинах, обладнанні і т. ін.

Форми трансферту технологій на світовому ринку:

- передача, продаж або надання по ліцензії всіх форм промислової власності (за винятком товарних і фірмових знаків);
- надання know-how і технологічного досвіду;
- торгівля високотехнологічною продукцією;
- надання технологічного знання, необхідного для придбання, монтажу і використання машин і обладнання, напівфабрикатів і матеріалів, отриманих за рахунок закупівлі, оренди, лізингу або іншим шляхом;
- промислове і технічне співробітництво в частині, що стосується технічного змісту машин, обладнання, напівфабрикатів, матеріалів;
- надання консалтингових послуг та інжиніринг;
- передача технології в рамках науково-технічної виробничої кооперації;
- передача технології в рамках інвестиційного співробітництва.

Процес передачі технологій

1. Визначення потреби. Включає вивчення економічної необхідності заміни існуючої технології, вимог ринкового попиту, факторів конкуренції, порівняння застосовуваної і потенційно залученої технологій (з випуску продукції; по доступності використання ресурсів (людських, кваліфікаційних, матеріальних, фінансових і т. ін.), доступності супутніх технологій як у країні, так і за кордоном).

Процес передачі технологій

2. Оцінка технології. Пов'язана з визначенням усіх існуючих або розроблюваних технологій, які можуть задовольнити потребу. Включає оцінку доступності, придатності, продуктивності альтернативних технологій, можливість їх адаптації до умов країни. Також розглядаються тенденції і технологічного розвитку, і перспективи появи ще досконаліших технологій.

Процес передачі технологій

3. Планування передачі технології. Входить фінансове, маркетингове планування; планування трансферту — як фізичного (у формі машин, обладнання), так і у формі передачі знань, науково-технічної документації; планування навчання і підготовки кадрів; планування матеріальних потоків; планування процесу впровадження технології (пошук найбільш ефективного способу впровадження); планування процесів управління, експлуатації технології та її модернізації.

Процес передачі технологій

4. Здійснення трансферту технології. Оцінка і вибір найефективнішого способу впровадження технології, визначення графіка введення, організація навчання персоналу, розробка систем контролю, управління, змісту й обслуговування технології, а також розвиток місцевих можливостей для вдосконалення технології з урахуванням потреб національної економіки.

Міжнародне науково-технічне співробітництво - це форма відносин, яка передбачає взаємодію фірм двох або кількох країн при проведенні науково-технічної діяльності.

Найперспективніша форма МНТС – стратегічні альянси

У рамках стратегічних альянсів забезпечується така взаємодія між фірмами:

- спільне проведення НДДКР;
- взаємний обмін науковими досягненнями;
- взаємний обмін виробничим досвідом;
- підготовка кваліфікованих кадрів.

Дякую за увагу!